

SZÍVDERÍTŐ TÖRTÉNET

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 27. szám, 2015. július 3.

A minap 17.15 óra körül, munkából hazafelé menet, álltam a Városmajor utca és a Kékgolyó utca sarkán a zebránál (körülbelül 100 méterre a munkahelyemtől), vártam, hogy zöldre váltson a lámpa. Mellettem állt egy látássérült fiatalember, megkérdeztem tőle, hogy átkísérhetem-e az úttesten. Ebben a pillanatban elejtette a jelzőbotját (teleszkópos, 16 ezer forint), és az beleesett a csatornalefolyóba. Ott álltunk döbbsenten. Szörnyű érzés volt.

Tudtam, hogy a bot nem maradhat ott, őt pedig nem hagyhatom magára. Felhívtam a Fővárosi Csatornázási Műveket. Az ügyeletes azt mondta, hogy kb. másfél óra múlva tudják kiszedni. Kértem, hogy adják le a cégemnél, éjjel-nappal van portaszolgálat. Lászlót elkísértem metróval a Déli pályaudvartól az Őrs vezér terére, ott felszállt a 144-es buszra, mondta, hogy a felesége érte tud menni a megállóba, ahol leszáll. Felhívtam a munkahelyemet, hogy a portán le fognak adni egy fehér botot. A fiatalemberrel telefonszámot cseréltünk, a további ügyintézés érdekében. Csodálatra méltó humorral viselte ezt az egészet.

Fél nyolckor értem haza. Betelefonáltam a céghez, ekkorra már leadták a botot. Sajnos László nem vette fel a mobilját, hagytam neki üzenetet. Felhívtam a Csatornázási Műveknél az ügyintézőt (előzőleg elkértem a nevét), és nagyon megköszöntem az intézkedést. Elmondta, hogy már értesítette a fiatalembert, „mert megígérte”.

Reggel bementem az irodába, a portán átvettem a tiszta (!) jelzőbotot, László telefonos segítségével összecsuktam. Becsomagoltam, és a főnökömnek hála a cég ügyintéző sofőrje már vitte is a tulajdonosának. Fantasztikus dolog ez, képtelen történet, de visszanyertem az emberiségbe vetett hitemet.